

Reisz Péter És Reisz Imréné

Ez én vagyok az édesanyámmal, a Dunaparton sétálunk Óbudán. Büszkén feszíték az új krombi [Az 1960-as évek elején kapható, jobb minőségű szövetfajta, meglehetősen drága volt. -- A szerk.] télikabátomban. Én magam készítettem a képet Az édesanyám, Breiner Olga 1907-ben született Óbudán. A háborúig nem dolgozott. Ahogy édesanyám mesélte, Óbudán intenzív kulturális tevékenység folyt, volt a zsidó ifjaknak egy köre, oda jártak, rendeztek rendszeresen bált, ismerkedtek. A nagybátyám, Breiner Nándor, az édesanyám és a nagynéném, Breiner Ilona oda jártak. Aztán volt a Bródi kávéház -- a Bródiék is zsidók voltak, volt egy szeszgyárunk és egy jéggyárunk meg egy hamuzsírgyárunk és az a kávézójuk --, és ide jártak Óbuda polgárai, köztük zsidók is. Az apám kevesebbet járt oda, mert neki olyan elfoglaltsága volt, hogy egy órára ment munkába, és késő este jött haza, de azért az édesanyám el-ement oda. Anyukám és apukám is olvastak, Thomas Mannt, Móricz Zsigmondot, Jókait, az európai klasszikusokat. Azt gondolom, hogy amikor én iskolában voltam, az anyukámnak akkor több ideje volt olvasni. Amikor apám és anyukám együtt voltak otthon délelőtt, akkor volt idejük olvasni is. A Zichy utcában, ahol a zsidó iskola is volt, volt egy Joint konyha, és a háború után az édesanyám ott kezdett dolgozni, aztán amikor az megszűnt, akkor elment dolgozni a Rövidáru Nagykereskedelmi Vállalathoz, ahol adminisztrátor lett.